
talajvér

TARI ISTVÁN

SKALP I

szénnel

az éj gombostűi
kutak
tükör-csengésén
erjedő
erdők
a szűrésok helye
érdekes
még sohasem emlékeztetett
a távolságokra
inkább
a néger asszony
teste
kinek haját
vázlataim árnyékában
fakóra kormozta
a napfogyatkozás

SKALP II

a
vihogókhoz
(varga j. rajzaival)

trombitáim
esteledő fiókok
magányában turkál
a harakirit éneklő
madár

beleitekben
határozott réz-csörrenés
koros fiákerok
csattognak
kopott billentyűteken

szakadék
variáció
nyálkioldás után

vértől éber
kikelet
tartományokra
szakadt
korreográfiája

SKALP III

kötelező padokat
izzad
a jaj-de-leülnék-áramszünet
(kispolgárok torkán
szálkára lobban
a provincia)

pedig
én
ujjaim hegyén
érzem a csókokat
lábaimban
az átok
tüske-oeuvre-je
és
tényleg jól jönne
egy
árnyékszongora

SKALP IV

a szabálytalan pohártörés
éző-cigaretta-szemű
apró állatokat
ell
ha
sikerül
magnezlt
lemarnom
gondolatban
egy rovás a mennyezetem
lehet zseblámpával
és ceruzával
(bizonytalan helyre
távoztam
nyugodtan mellre szívom

napi nyugtalanságaitok
majd
bevonulok a világirodalomba
és ne
aggódjatok)

SKALP V

filigrán gondjaid
felhúzott
szemhéjú
valóság
mottómon túl
napórámon innen
számlap-sivatagomon
keresztül
álmod
pontos idejét
nem
tudnám
ajkad gejzírjei
kurta soraim
kockás szövetét
ostromolják
pupillámban
űzik a
fényt
haldokló
riksát
küllő-napok közé
szorult
motívumodat

SKALP VI

verbunkos
helyett

foltos ülepű
zuhanás
a cérna kilométeres
teljesítménye
a tű
szálkás fészkek
konkrétuma
anyám varrógépe
a legtökéletesebb
fegyver
kápólnak villámhárítóit
vigyázó
fut fut
cikázik a betű

sej haj
így van ez
gomblyukaim
ha
túlságosan
rücskös a
papír

szó-gyomorrontás selyemzakatolás

KUSS

in memoriam

SKALP VII

egy
szüret
elé

felesleges
megmotozni
a madárijesztő-krisztust
alsónadrágjába
zsebeket

vájt
honnan honnan
 a szálka

körmöm alatt a lányok
hajlongása sárguló
combjaik
bepárasodott nyugalma
alól

ökörnyál-fény
messzi havasok
borzongásra épített-ítélt
 sláger

a karók hátán
kicsapódó
görögdinnye-reccsenés

a németbe induló vonatok
lépcsőjén
a hazajövőket

emlékezni kell
a szobrászra
a testünkben felejtett
vésőkre
hogyan
anyagcserénk
a régi maradjon

apám ősszel
anyám tavasszal
volt a legszebb
hülyeség sajnálni
a tavaszias nyarak fenekén
edzett síkokat
ha egyenes dőfi
az i betűk felett
a beletörődést

elszalasztott alkalmak
az alkotás íze
szőlőszemekben tüzesedő